

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1471/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2016, č. j. OAM-42/LE-05-LE05-R3-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2016, č. j. 4 Az 12/2016 – 27,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu se správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu nelze rozhodnout.

[2] Stěžovatel napadl prostřednictvím svého zástupce rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, dále aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jako adresu svého pobytu označil v kasační stížnosti ulici N. F. 2122/13, P. 2.

[3] Nejvyšší správní soud v rámci úřední činnosti z evidenční karty stěžovatele (viz č. 1. 3 spisu NSS) zjistil, že ten měl evidovaný pobyt na adrese N. F. 2122/13, P. 2, do 10. 2. 2016. Ze spisové dokumentace, konkrétně z písemnosti Police ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení bytových agend, ze dne

24. 2. 2016 o provedených pobytových kontrolách ve dnech 18. 2. 2016, 22. 2. a 23. 2. 2016, soud zjistil, že stěžovatel je na této adrese zcela neznámý, přičemž nájemníci ho ani neviděli.

[4] Soud proto za účelem zjištění místa stěžovatelova pobytu na území České republiky učinil dotaz na zástupce stěžovatele Mgr. Čechovského, Ministerstvo vnitra – Odbor azylové a migrační politiky, Ředitelství služby cizinecké policie a na Ministerstvo spravedlnosti – mezinárodní odbor trestní.

[5] Zástupce stěžovatele dne 31. 8. 2016 soudu sdělil, že podle jemu známých informací by se měl stěžovatel nadále zdržovat na adrese N. F. 2122/13, P. 2. Výše jmenované orgány však soudu sdělily, že v současné době místo pobytu neznají. Ministerstvo spravedlnosti se o prověření stěžovatelova aktuálního pobytu pokoušelo dne 9. 5. 2016 dotazem na Policejní prezidium České republiky. Dne 11. 5. 2016 mu bylo sděleno, že pobyt na adrese N. F. 2122/13, P. 2, se nepodařilo s jistotou potvrdit.

[6] S ohledem na výše uvedené soud vyzval zástupce stěžovatele ke sdělení a prokázání, na základě jakých informací (jak aktuálních) se stěžovatel dle jeho názoru na uvedené adrese stále zdržuje. Případně, aby soudu sdělil a prokázal aktuální místo pobytu stěžovatele. Zároveň ho upozornil, že v případě, že požadovaná informace nebude soudu sdělena, bude soud postupovat dle § 33 zákona o azylu. Mgr. Čechovský v reakci na tuto výzvu soudu sdělil, že informace o místě pobytu stěžovatele na adrese N. F. 2122/13, P. 2 (v době relevantní pro vydání rozhodnutí) mu byla sdělena klientem. Dále uvedl, že advokát dle Etického kodexu není oprávněn ověřovat pravdivost nebo úplnost informací klientem poskytnutých.

[7] Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu, soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

[8] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.* Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.* Dikce uvedeného ustanovení „soud řízení zastaví“ neposkytuje možnost volby procesního postupu v případě nastoupení některé z předpokládaných okolností. Soud má v takové situaci povinnost řízení zastavit (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 – 67).

[9] Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45, „smyslem citovaného ustanovení zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit. Nezdržuje-li se takový účastník řízení v místě hlášeného pobytu v České republice, v důsledku nemožnosti dosáhnout jeho přítomnosti u soudu (např. za účelem objasnění pravdivosti tvrzení účastníka, vyjasnění

pokračování

rozporů mezi výpovědí účastníka před správním orgánem a novým tvrzením v kasační stížnosti, objasnění a rozvedení stížných bodů, apod.) vznikají v řízení u soudu značné průtahy, právě v důsledku neoznámení místa pobytu, případně jeho změny.“

[10] Na základě zjištěných skutečností je zřejmé, že se stěžovatel nezdržuje v místě, které v kasační stížnosti označil jako místo svého pobytu a současné místo pobytu se nepodařilo zjistit. Příslušné orgány soudu sdělily, že místo pobytu stěžovatele neznají, jeho zástupce ani po opakované výzvě místo pobytu stěžovatele soudu neprokázal. Z jeho vyjádření nelze dovodit, že se stěžovatel skutečně zdržuje na adrese N. F. 2122/13, P. 2. Tvrzení, že informace o místě pobytu mu byla sdělena klientem *v době relevantní pro vydání rozhodnutí* je neurčitá a vágní. Není vůbec zřejmé, o jaký jde časový údaj, resp. jaké rozhodnutí (správní či soudní) má zástupce na mysli. V posuzované věci byly vyčerpány všechny standardní prostředky, kterými by bylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele a soud proto považuje za prokázané, že jeho pobyt není znám.

[11] Nezbylo, než řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., zastavit.

[12] Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že postupoval v souladu s platnou judikaturou, dle níž v případě, kdy u stěžovatele, který je žadatelem o mezinárodní ochranu, nelze zjistit místo pobytu, soud řízení o kasační stížnosti zastaví bez ohledu na to, zda kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti a zda jsou splněny všechny podmínky řízení, včetně povinného zastoupení advokátem, či nikoliv (srov. usnesení ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007 - 66).

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu